

Hơn cả một công trình

Sáng rồi! Sáng rồi!”

Những nụ cười ngập tràn hạnh phúc của thầy trò chúng tôi hòa trong những tiếng vỗ tay giòn giã và tiếng trầm trồ vui sướng của đồng bào địa phương. Vậy là công trình đã được hoàn thành, thắp lên niềm mơ ước bấy lâu của dân làng về một khu hành chính xã trang hoàng, sáng rực hàng đêm. Vậy là ánh điện đã được thắp sáng, như chính ngọn lửa của tình yêu nghề và lòng nhiệt huyết tuổi trẻ đang rực sáng trong trái tim những “chiến sỹ tình nguyện” trường Cao đẳng Điện lực miền Trung.

Thấm thoát đã bốn tháng trôi qua kể từ ngày chiếc xe chở đoàn tình nguyện của thầy trò chúng tôi lần bánh chia tay núi rừng Đắc Tô, huyện Nam Giang. Vậy mà mỗi lần nhớ lại cái khoảnh khắc hôm ấy, lúc đồng chí chủ tịch xã Đắc Tô và đồng chí Bí thư Đoàn trường chung tay đóng chiếc áp-tô-mát của 500 mét đường dây điện chiếu sáng tuyến đường dẫn lên khu hành chính xã, cảm giác hạnh phúc vẫn còn nguyên vẹn trong tôi như mới đầu đây. Có lẽ, đối với những ai đã trải qua nhiều công trình thực tế, thì 500 mét đường dây mà chúng tôi đã lắp đặt và thắp sáng hôm đó chẳng có gì là to lớn. Nhưng đối với thầy trò chúng tôi thì ý nghĩa của nó lớn lao hơn cả một công trình. Không một đồng tiền công, không một khoản bồi dưỡng, nhưng sáng lên trong ánh mắt mỗi học sinh sinh viên tình nguyện là cả một niềm tự hào – tự hào về cái nghề mà các em đã chọn, tự hào vì sản phẩm thực tế đầu tiên của các em mang những ý nghĩa lớn lao mà giá trị của nó không thể nào đong đếm được, tự hào là một học sinh, sinh viên được đào tạo từ mái trường Cao đẳng Điện lực miền Trung thân yêu.

Là người trực tiếp phụ trách chiến dịch hè tình nguyện “Chung sức cộng đồng” của Đoàn trường, nhớ cái ngày đầu tiên liên hệ với địa phương để xây dựng kế hoạch, bản thân tôi không khỏi lo lắng khi lãnh đạo xã mong muốn đoàn trường thi công một tuyến điện chiếu sáng. Bởi lẽ mặc dù được phân công giảng dạy môn thực tập lưới từ ngày đầu mới về trường, nhưng bản thân vẫn chưa thực hiện một công trình thực tế nào. Rồi những yếu tố khách quan không cho phép Đoàn trường có một chuyến khảo sát thực tế như mọi năm, thời gian chuẩn bị cho chiến dịch tình nguyện cũng khá gấp rút. Lo lắng là thế, nhưng tôi chợt nghĩ phải chăng đây cũng là một cơ hội. Trước tiên là cơ hội cho bản thân, được thực nghiệm ở một công trình thực tế để tích lũy thêm kinh nghiệm áp dụng cho việc giảng dạy. Đây cũng là cơ hội không thể tốt hơn để các em học sinh, sinh viên tình nguyện tự tay thực hiện một công trình, để các em thêm tự tin, thêm yêu ngành nghề mình đã

chọn. Và trên hết, đây có lẽ là một công trình tình nguyện phù hợp nhất, mang ý nghĩa thiết thực nhất đối với chuyên môn đào tạo của nhà trường. Vậy là tôi quyết định báo cáo đồng chí bí thư quyết tâm thực hiện công trình này.

Những đêm sau đó là những đêm không ngủ được. Một chút lo lắng, một chút hồi hộp, cả niềm háo hức và sự quyết tâm. Được sự trợ giúp của các thầy có kinh nghiệm, rồi bản thân tôi trực tiếp đến các cửa hàng ở Đà Nẵng để tham khảo và lập một bản dự trù vật tư và kinh phí. Lại thêm một sự lo lắng, bởi có lẽ chưa bao giờ số tiền vật tư cho một công trình tình nguyện của nhà trường lại lớn đến như vậy. Thế nhưng lãnh đạo nhà trường đã vui vẻ đồng ý, kèm theo những lời động viên chúng tôi cố gắng hoàn thành nhiệm vụ. Và với sự phối hợp, hỗ trợ nhiệt tình của phòng tổng hợp, chỉ trong vài ngày, mọi vật tư, thiết bị cho công trình đã được chuyển về.

Ngày xuất quân, trong màu áo xanh thanh niên đầy sức sống, với chiếc mũ tai bèo và chiếc ba lô trĩu nặng trên vai là những gương mặt rạng ngời khí thế. Đó là hình ảnh thân quen không khó để tìm thấy trong những đoàn thanh niên tình nguyện hằng năm của nhà trường. Nhưng năm nay, dường như tôi cảm nhận được ở các em một sự háo hức hơn hẳn, vì có thêm nguồn động lực để các em được thể hiện khả năng của mình với một công việc thực tế đúng với chuyên ngành mà phần lớn các em đang học.

Rồi chuyến xe đã đưa đoàn chúng tôi đến với núi rừng Nam Giang xinh đẹp, lúc này trời cũng đã về trưa. Không kịp nghỉ ngơi, người thì lo dọn dẹp, đội hậu cần thì hối hả cho một bữa trưa gọn nhẹ. Tôi, đồng chí Thùy và đồng chí Hương tranh thủ làm việc với lãnh đạo xã, cũng là lần đầu tiên khảo sát thực tế hiện trường vì trước đây tất cả các thông tin đều liên lạc qua điện thoại. Một bữa trưa đầy ắp tiếng cười xua tan đi bao mệt mỏi, rồi chẳng ai bảo ai, tất cả tất bật chuẩn bị cho công việc buổi chiều.

Tôi và đồng chí Lê Văn Hương phụ trách phân chia nhiệm vụ cho các thành viên và chỉ huy thi công. Một điều thuận lợi cho đoàn tình nguyện là thầy Hương đã từng có kinh nghiệm thi công những công trình thực tế. Công việc bắt đầu. Trong màu áo xanh thực tập quen thuộc hằng ngày, nhưng hôm nay là những gương mặt rạng ngời hơn hẳn. Vẫn những cây trụ như thế, nhưng hôm nay ai cũng leo nhanh hơn mọi ngày. Bởi vậy mới thấy, hai chữ “thực tế” có giá trị như

thế nào. Khi thực tập lưới tại trường vào năm đầu tiên, lúc đó các em khá uể oải, có lẽ vì bản thân chưa nhận ra và thấu hiểu được công việc sau này. Còn bây giờ, “công trình” đầu tay đang được thực hiện, tình yêu nghề nghiệp đang được thắp lên, phía dưới là hàng trăm ánh mắt chờ đợi của bà con dân làng. Tất cả làm nên động lực vô hình mạnh mẽ để các em nhanh hơn, khỏe hơn, hiệu quả hơn rất nhiều. Những nải chuối, cây mía của đồng bào mang đến càng tiếp thêm niềm hăng say cho thầy trò chúng tôi trong công việc.

Rồi cơn mưa chiều quen thuộc của vùng cao mà chúng tôi lo lắng đã đổ xuống. Nhớ ngày đi học, em nào cũng mong trời mưa để được “xuống lưới”. Vậy mà hôm nay, tôi động viên các em tạm nghỉ vì trời mưa thì các em ai cũng xin được tiếp tục cho kịp tiến độ. Thế mới thấy nếu không có những chuyến đi như thế thì tôi vẫn mãi nghĩ các em vẫn là những bạn trẻ ham chơi hơn ham học, ham làm. Với tinh thần đó, chỉ hai ngày làm việc, công trình đã hoàn thành. Đêm giao lưu chia tay và cũng là để bàn giao công trình, trước sân trung tâm hành chính xã, đồng chí chủ tịch xã phát biểu: “Những năm qua, địa phương đã đón nhiều đoàn tình nguyện với nhiều công trình ý nghĩa, nhưng đối với chúng tôi, đây có lẽ là công trình ý nghĩa nhất. Dù thời gian có trôi đi, tuyến đường dây chiếu sáng vẫn còn đó, như chính tấm lòng của thầy trò trường Cao đẳng Điện lực miền Trung mãi đọng lại với núi rừng và đồng bào Đắc Tô.” Những tiếng vỗ tay lại vang lên càng giòn giã, rồi đoàn tình nguyện cùng đồng bào địa phương nắm tay nhau nhảy múa trong tiếng nhạc xập xình, dưới ánh điện lung linh. Tôi đứng lặng một chút để cảm nhận một chút hạnh phúc rất riêng, rồi cùng hòa vào vòng tròn nhộn nhịp...

Ngày chia tay cũng đến. Lãnh đạo, bà con nhân dân ra tiễn đoàn tình nguyện chúng tôi. Những nụ cười, cái bắt tay thăm thiết, những lời tâm sự hẹn hò và cả những giọt nước mắt xúc động. Chiếc xe nhẹ nhàng lăn bánh, kết thúc một chuyến đi ngắn ngủi nhưng quá nhiều cảm xúc, với những kỷ niệm không thể nào quên trong cuộc đời mỗi chiến sỹ tình nguyện chúng tôi. Ngày mai, trên bản báo cáo kết quả thực hiện của Đoàn trường là một công trình trị giá 38 triệu đồng. Nhưng đối với thầy trò chúng tôi và với bà con nơi đây, thì giá trị của nó có lẽ không thể nào tính được bằng tiền.

Ngày mai đây, các em sẽ trưởng thành để bước vào cuộc sống với những công việc, vị trí khác nhau. Nhưng tôi tin chắc rằng chuyến tình nguyện hôm nay sẽ mãi đọng lại trong các em như một động lực để vượt lên những khó khăn trong việc, chiến thắng chính mình với ý chí, sự nhiệt huyết, với lòng yêu nghề, yêu lao

động chân chính. Và tôi tin rằng các em sẽ thành công trong cuộc sống.

Đối với bản thân tôi, dù đã nhiều năm tham gia hè tình nguyện kể từ thời sinh viên, nhưng có lẽ đây là chuyến đi mà tôi tâm đắc nhất. Khi trở về với công việc giảng dạy, bản thân tôi đã có thêm những kinh nghiệm thực tế quý giá, cũng có thêm một câu chuyện để giáo dục các em lòng đam mê ngành nghề mà các em đã chọn. Với Đoàn trường, sẽ có thêm những kinh nghiệm và ý tưởng để tổ chức các chương trình tình nguyện trong những năm đến với nhiều công trình mang ý nghĩa thiết thực hơn nữa, đáp ứng sự kỳ vọng của lãnh đạo cũng như sự mong mỏi của đông đảo học sinh sinh viên nhà trường, đúng với tiêu chí mà nhà trường đặt ra: “Gắn kết giữa đào tạo và thực tiễn”.

Võ Trọng Bảo Tín
Khoa Điện